

de havde tidligere, og det burde ikke ske. Ligeledes har den ærede sidste Taler nævnt Togførerne, hvor noget lignende gør sig gældende. En Togfører paa 50 Aar — og man har mange af den Slags — vil ikke være i Stand til at naa op til den højeste Pension; han skal blive 67 Aar for at naa dertil, og det er nævnt, at Gennemsnitsalderen for Afgang er 56. Lad os sige, at en Mand kan holde ud til han bliver 60 Aar, men længere kan han ikke, thi dette Arbejde kræver en meget betydelig Arbejdskraft af sin Mand og udsætter ham for adskillig Sygelighed. Mange af vore Togførere ere kraftige Folk, og naar man gaar paa en Jernbaneperron og ser disse Mænd, er man tilbøjelig til at tro, at det er et meget sundt Erhverv, og at disse Mennesker ikke alene have en forholdsvis ret god Stilling, men at de tillige føre et godt og sundt Liv. Erfaringen viser, at deres Virksomhed er anstrengende og farlig, særlig angribes de af Gigt, og de ville umulig i deres senere Aar kunne udfylde Pladsen til fuld Tilfredshed saaledes, som man maa forlange det, ikke blot af en Togfører, men af enhver anden, der skal betjene et Tog, til hvilket Mennesker betror deres Liv og Lemmer.

Imidlertid er det højt sandsynligt, at adskillige af disse Mangler, der ere paa-pegede fra adskillige Taleres Side, ville kunne rettes i et Udvalg. Jeg vil udtale, at jeg finder det overordentlig naturligt, at man fremhæver de Ønsker, Klager og Interesser, der gøre sig gældende hos vedkommende Statsarbejdere, og at ikke alene disse Statsarbejders Ønsker høres, men at de tillige tør gøre Regning paa den villigste Modtagelse hos dem, der faa med Sagerne at bestille. Det kan neppe være Meningen, at Statsarbejderne i højere Grad end andre Embeds- og Bestillingsmænd skulle være stillede saaledes, at de ikke havde Lov til at gøre deres Ønsker gældende og haabe, at man vil høre dem og saa vidt muligt imødekomme dem. Der har ikke, saa vidt jeg skønner, nogen Sinde fra Jernbanemændenes Side været truet med, at man vilde gøre Strejke, hvis man ikke fik sine Ønsker opfyldte. Jeg har selv overværet et Par af disse Møder, og om end der kan være kommet Udtalelser af den Art frem fra enkelte, har den almindelige Mening blandt Statsarbejderne været, at man altid skulde haabe paa en Forhandling, thi Forhandlingen vilde rimeligvis give et Resultat. Til denne forsonlige Aand hos vore Statsarbejdere forekommer det mig, at Statens Repræsentan-

ter i Rigsdag og Regering saa vidt muligt burde tage Hensyn og stræbe efter at imødekomme berettigede Ønsker.

Jeg skal endnu, medens jeg har Ordet, tillade mig at nævne nogle Mennesker, som ogsaa have haft deres Sager paa Dagsordenen paa de Møder, der have været afholdte om Lønningslovene, nemlig Landpostbudene, der ere Postetatens Proletariat. Det er jo i Lovforslaget oplyst, at man vil fastsætte deres Lønning ved Kontrakt med hver enkelt, og at Lønningerne ville rette sig efter Budgangens Længde eller Varighed. Lønningerne for de gaaende Landpostbude skulde være mindst 150 Kr. aarlig pr. Mil daglig eller 75 Kr. aarlig pr. daglig Ombæringstid. Det vilde blive en aarlig Løn af omtrent 600 Kr. Men jeg maa bemærke, at Landpostbudene med nogen Ret, synes det mig, kræve, at ogsaa de blive betragtede som Statsarbejdere. Hvorfor maa ikke disse Mænd, der besørge Brevens Omdeling paa Landet, have samme Ret til at blive betragtede som Statsarbejdere, som f. Eks. de uniformerede røde Postbude inde i Byerne? Det forekommer mig, at der er Grund til at imødekomme deres Ønske om at gaa ind i Statsarbejdernes Række, og det er der saa meget mere, som det under visse Forhold er ret besværligt for dem at finde Erstatning, naar de ikke ere i Stand til at udføre deres Arbejde selv. De maa betale et Reservepostbud pr. Dag, og naar det er i Nærheden af Købstæder, er det vanskeligt for dem at faa en Mand til at besørge Postgangen under 3 Kr. pr. Dag, og det overstiger deres egen Løn. Men i det Tilfælde, at Landpostbudene vare Statsarbejdere, falde den Slags Ting bort. Nu ønske de at faa en fast Timeløn beregnet efter deres Arbejde pr. Dag, naar de gaa 4 à 5 Mil, og denne Løn ønske de sat til 30 à 33 Øre pr. Time, naar deres Budtjeneste beregnes til 8 Timer pr. Dag, hvilket anses for Maksimum, naar en Mand skal holde ud i Længden. Endvidere ønske de at faa Betaling for et Stykke Arbejde, som nu er ubetalt, nemlig Sorteringen af Posten paa Kontoret. Det kan udgøre 1 à 1½ Times Arbejde, og derfor faa de nu ikke Spor af Honorar. Med en Løn af 30 à 33 Øre Timen og med Betaling for Arbejdet paa Kontoret ville deres Kaar i ikke ringe Grad blive forbedrede. Det er rimeligt, at man fremdrager dette, fordi dette Ønske er blevet bestemt udtalt i en af Landpostbudenes Foreninger, den saakaldte „Landpostbudenes faglige Forening“, der for kort Tid siden har afholdt et